

Za rúškom tajomstva

Dnes som nemal náladu zostávať doma. Mal som plný dom a aj zuby žien, kuliem, hrebeňov, lakov na nechty, šminiek či menštruačných pomôcok. Potreboval som trochu zmenu v podobe chlapčenskej spoločnosti a typických chlapčenských aktivít, ktoré mi vedel Sebastián ponúknuť. Teda som si to tak aspoň myslel.

To, že sa čoskoro s Bastiánom budem musieť tak či tak rozlúčiť som vedel už v prvý deň, ktorý sme sa stretli, a tak som sa jeho spoločnosť chystal využiť čo najviac. Hneď ráno som mu náhle napísal správu, v ktorej som mu dal jasne najavo, že ma bude musieť v niečom kryť. „Čo sa stalo?“ boli jeho prvé slová hneď ako ma zbadal.

„Nič,“, odpovedal som. „Chcel som u teba dnes len prespať, no mama by mi to aj tak nedovolila, preto som potom u frajerky, dobre?“ ?

Po tomto mojom slabom výstupe sa len zasmial a prikývol.

Namierili sme si to k nemu domov. K domu, pri ktorom som sa takmer raz zrámoval a pri ktorom mi Sebo následne ošetroval rany. A pri ktorom sa vlastne začalo aj naše priateľstvo. Keď sme vstúpili do domu, on ako hosť ma usadil na jeho posteľ so slovami, že nám ide spraviť čaj.

„Tak, už som celý tvoj.“ Povedal, akonáhle sa vrátil a nohou zľahka drgol do dverí, aby ich za sebou zavrel.

„Čo ideme robiť?“ spýtal som sa po pár chvíľach mlčania, kedy sme vedľa seba iba v tichosti sedeli. Sebastián tuho chvíľu premýšľal, no potom sa potmehúdsy usmial, ba priam vyškeril, a bez slov zašiel do miestnosti vedľa jeho vlastnej izby, ktorú mi predtým predstavil ako jeho kúpeľňu. Nechal som ho tak, zaujímalo ma, čo opäť vymyslel, no zároveň som túžil po prekvapení. Už-už som po ňom šiel vykriknúť, keď sa dlhšiu dobu neozýval, no v tom sa zjavil vo dverách s jasným úsmevom a červeňou v tvári.

„Keď už teda vieš, že dievčatá nie sú zrovna moja parketa a aj napriek tomu si neutiekol, dovoľ mi ukázať ti ďalšiu moju zvláštnosť, ktorou ťa snáď neodradím.“ Hneď som si všimol, ako niečo drží v rukách, on však tú vec v podobe malej taštičky rozopol a hneď mi ukázal, čo v nej skrýva rovno aj za sprievodu jeho slov.

„Keď som bol o niečo mladší ako ty, mal som to ako záľubu. Vlastne to už pretrvávalo od môjho detstva, najprv som to skúšal na mame, potom na sebe a nakoniec na pár ľuďoch, odvtedy to však leží v mojej skrini bez dotknutia, a keďže nemáme čo robiť, tak to chcem vyskúšať tentokrát na tebe.“ Povedal a popri tom mi ukazoval štetce rôznych veľkostí a

tvarov, následne rôzne malé škatuľky, o ktorých som vďaka mame a sestram vedel, že sú rúže.

Tak chlapčenské aktivity sa nekonajú, aj keď otázne týmto pádom je, čo vlastne pojem chlapčenské znamená.

Nebudem klamať, v tej chvíli som zostal sedieť ako vodou obarený, nevediac, čo robiť. Keď som si to sám všetko v hlave sformuloval, musel som sa nad tým len zasmiať, pretože to naozaj aj vtipné bolo, keďže som k nemu prišiel najmä ako za odreagovaním a zmenou a on mi dal, aj keď nevedomky, takúto podpásovku. Netrvalo však dlho a na svojej tvári som pocítil trochu hutný krém, ktorým Sebo pokryl celú moju tvár. Následne nejaký prášok, rôzne štetce, a potom som to prestal vnímať už úplne, bažiac po tom príjemnom pociťe.

„Vieš čo, len aby si si nemyslel, že to robím len tak.. Sestru som dokonca maľoval na jej stužkovú. A to som mal len trinásť.“ Začal pyšne. „Ak vás dvoch raz zoznámim nehovor jej to, ale zručná príliš nie je. Raz si dokonca špirálou takmer vypichla oko a to myslím smrteľne vážne.“ Povedal s chichotom.

„Tým pádom som už teraz veľmi zvedavý na výsledok, Bastian.“

*

Netrvalo dlho a Sebo sa už chýlil vo svojom diele ku koncu.

„Ktorý rúž chceš?“ Spýtal sa a ukázal na, podľa mňa, štyri rovnaké rúže vedľa seba. Tváril som sa, že v sebe práve prehrávam vnútorný boj, ktorú ružovú mám zvoliť, až som nakoniec ukázal na zlatú strednú cestu.

„Dobrý výber, ten by som zvolil aj ja.“ Vtipne radostne zatlieskal rukami. Vytiahol rúž, naklonil sa, nahodil sústredený výraz, a začal maľovať. Jemne najskôr obkreslil úzke hrany mojich pier, keď sa mu to zjavne dostatočne páčilo, vybral rúž a jemne ním pootočil. Pozrel na mňa s otázkou v očiach a ja som na znak, že súhlasím, prikývol.

„O pol hodinu príde mama, chceš zostať na večeru? Bude robiť tie cestoviny, ktoré máš tak rád.“ Riekol, keď medzi nami pretrvávalo ticho. Ponúkal som plecami a kývol hlavou, narušil tak jeho pevnú ruku a on vyšiel.

„Dopekla. Ukáž, daj.“ Následne pravou rukou schytil moju tvár pod bradou, tampónikom odlíčil jeho nepodarok a znovu začal maľovať. Neviem úprimne čo mu trvalo tak dlho. Ja na jeho mieste by som prešiel po perách raz-dva. *Rob ako myslíš*, pomyslel som si, *asi tomu len nerozumiem*.

Po chvíli však prestal, čo úplne prebudilo upokojeného, zrelaxovaného a najmä úplne mimo reality mňa. Lenivo som pootvoril jedno oko, chcel som skontrolovať situáciu, no Sebo ma

prekvapil. Pozeral na mňa s jemným úsmevom na perách, nežne ma hladkajúc na sánke a pomaly sa začínajúc prikláňať.

Bol som ako v tranze, alebo skôr ako pomätený, pretože som sa práve nechával hodiť do záhuby zvanej Sebastiánov bozk. Ja som mu na znak, že môže, jemne prikývol opakujúc jeho pohyby. Keď sa naše pery iba zľahka stretli v nežnom dotyku, obaja sme jemne vydýchli do úst tomu druhému, toto krotké tempo však nevydržalo ani jednému z nás a obaja sme sa k tomu druhému prudko priklonili, tento raz do našich pohybov zúfalo zapájajúc aj naše ruky. Nechcel som v tej chvíli myslieť na nič, ani na ten hlas mojej mamy, ktorý mi hovoril, že to nie je správne, chcel som sa len utopiť v Sebastiánových pomalých pohyboch a bozkoch, vediac, že v tej chvíli sa z malého tajomstva a klamaní mojej mamy, toto celé premieňa na neveriteľnú vec aj pre mňa samotného. A najmä som nechcel ani len pomyslieť na to, ako Bastián svojim nerozvážnym konaním urýchlil proces nášho lúčenia sa. Ale musel som v tom momente uznať, že najväčšou iróniou úteku od ženského sveta bola jeho taštička.

Zrazu sme však započuli kliknutie vypínačom.

Obaja sme sa od seba odklonili, aj keď možno nechcene, ale predsa. Vo dverách stála Sebova mama, dobrá priateľka tej mojej. Zjavne sa z nákupov stihla vrátiť skôr, keď som si všimol čas na hodinách visiacych nad dverami.

„To.. to čo tu teraz.. chlapci?“ Povedala s údesom a rozšírenými očami. Ani nevedela, ako má stáť a reagovať. Pravú ruku mala najskôr na kľučke, potom na boku a následne opäť na dverách. Bastián sa nás však ani len nesnažil skryť alebo nejak vysvetľovať či obhajovať, keďže zjavne ani nebolo čo. Len zľahka chytil moju dlaň a stiahol ma za jeho chrbát, keď zbadal vo dverách stáť aj jeho otca.